

СИНАРХИЯ

**В синархията ние ще работим заради Бога* Учителя Беинса Дуно*

Издание на Просветен съвет, Бяло Братство – Варна, брой 4, 2021

МЕТОДОЛЮБИЕ И МИСЛЕЩА ЛЮБОВ

Въвеждащи редакторски слова

Това е последният брой на вестника от първата година на публикуването му. Излиза в деня, когато се изпълват точно 77 години от заминаването на Учителя Беинса Дуно. В рубриката *Мислеща любов* ще намерите продължение (трета част) на монографията на Христо Маджаров за синархията, заедно с философския фрагмент на Златомир Златанов за съвременния неолиберализъм. Рубриката *Методолубие* предлага статия със завършен модел на окултна онтология, в която понятията на западноевропейската езотерика намират своите възходящи метаморфози от Словото на Учителя Беинса Дуно.

Скъпи приятели, читатели на *Синархия*, вестникът прехожда към 2022-ра с вяра в нашата съзидателна съборност. На нея принадлежат идеите и силите на бъдещите социални култури.

Димитър Калев

Варна, 27 декември 2021 г.

Рубрика

МИСЛЕЩА ЛЮБОВ

СИНАРХИЯТА – ТАЙНОТО УЧЕНИЕ НА ХАРМОНИЯТА. ЧАСТ 3.

Христо Маджаров*

Библейските персонажи

Мелхиседек – Авраам – Христос

Част от халдейското жречество остава вярно на Рамовия цикъл и сформира тайно (окултно) движение със задача да опази и да пренесе в Новия свят свещените месиански идеи на синархията. Следващите персонажи са вече описани в Свещената Библия. Тя не е историческа книга, нито литературно, нито умствено произведение, а е духовно изложение, езотерично ръководство за развитие на душата. В нея еврейските пророци диктуват Волята Божия. За нейното изпълнение (намиране на Нова земя и създаване на народ от Верни) семейството на Тара напуска Ур, столицата на Вавилон. В Библията е казано, че това е внушено от Бога. Но Бог говори на Авраам под името „Мелхиседек – цар Салимски, свещеник на Бога Всевишни, без баща, без майка, без родословие, без начало на дни и край на живот, като Син Божии, оставащ завинаги свещеник.“ Моисей разказва, че той занесъл на Авраам хляба и виното и че Авраам му е дал десетък от всичко. За него говори също св. Павел в *Послание към евреите*. Името *АВ-РАМ* показва

мисията му да възстанови цикъла на Рама – азбуката на синархията, като създаде един благословен род и по кръвна връзка да предава необходимите качества за изпълнение на целта. Той е основал окултен орден от посветени – аврамисти, целящи възстановяване на синархията. Преклонението на Авраам пред Мелхиседек показва отношение на ученик към Учител – към жреца на цикъла на Рама и автор на проекта за възраждането му. Мелхиседек посвещава Авраам, внушава му грандиозния проект и му дава силата и метода да го осъществи (*Фиг. 1*). Това е един величествен момент на приемственост при предаване на Учението на Великото Бяло Братство от Атлантската школа, което Авраам е призван да възстанови на Земята в една нова форма чрез своето потомство. Мелхиседек разкрива в душата на Авраам свръхсъзнание и Божественост и месианството се предава през кръвта на идните поколения. Основната максима в неговия свещен център изисква от човека пълно отдаване на четирите му съставки.

* Акад. Христо Маджаров изнася лекции за синархията, Синархичната верига, Четирите учения и Четирите съвета на съборите в Айтос (2014 г.), Варна (2015, 2017 г.), Стара Загора (2018 г.), Мадара (2021 г.) и др.

Фигура 1. Мелхиседек посещава Авраам

„Да възлюбиш Господа Бога от цялото си сърце, душа, ум и сила!“ Писанието говори как преди 3500 години юдеите обещава на Бог, че ще изпълняват Неговата програма, но наследниците не изпълняват обещанието. Хитростта, користта и безлюбието са причина Йехова да отвърне очи от тях и да нареди на пророците да изберат Божествен народ, съставен от други племена. В 607 г. пр. Хр. Ерусалим е превзет от вавилонци. Храмът е разрушен. „Мъдростта се оттегли от нас“ – викат в ужас жреците. „Къде е, Боже, Твоето обещание към избрания народ?“ От избран народ те стават изоставен народ с Божествено наказание. Докога? „Нека минат над него седем времена!“ – пророкува Данаил (4:10-16)

Тогава се явява Исус от Галилея, за да изпълни мисията – да даде „не свое учение, а Учението на Този, Който го е пратил.“ Син Божий Христос (Словото Божие) се вселява в Исус от Галилея. И когато Исус става Христос: „Жрец по чин на Мелхиседек“, той приема посвещението на хляба и виното, т.е. на двата принципа – на Словото и на Духа. После дава Учението на Любовта с 10 метода – блаженствата. „Блажени бедните по дух, скърбящите, кротките, гладните и гонените за Правда, милостивите, чистите по сърце; миротворците, когато ви хулят, гонят и лъжат заради Мен!“

Кротостта не е външна поза, не е страх. Мълчанието не е кротост. Кроткият е в хармония с Бога чрез молитва – смес от откровение и убеждение. Това не е жертва, а най-висша проява на душата. „Чистите по сърце ще видят Бога“ – говори Христос. Както не пием от мръсна чаша, тъй и Бог няма да погледне непочистено от лукави помисли сърце. След като е отстранено егото, умът се оттегля от сетивата, душата се оттегля от ума и е готова да се завърне към първоизточника си. Тя скърби за своя Създател и прощава всичко на всички, сърцето се очисти от земни наслоения и карми и Духът може да общува директно с Бога. Когато имаме контрол върху ума и радост в сърцето, можем успешно да изградим добра съдба, като се изкачваме нагоре по стълбата: „Чисти чувства – прави мисли – добри дела – здрави навици.“

Като не се качваме съзнателно по тези стъпала, си правим карма поради злоупотреба с дадените ни възможности. Така от Авраам до Исус протича водещата нишка на едно посвещение, на което Мелхиседек е великият жрец. Той подпечатва пръстените на свещеният свитък – Евангелието на Новата епоха в апокалиптичното видение на Йоан за Стареца, чиято дясна ръка държи седем звезди (7-те църкви) и чиято сабя с двойно острие излиза от устата Му (Слово). Този величествен Дух е описан като Живия Бог, съвършен образ на всички посвещения и учения. Той показва на онемелия Йоан Новото небе и Новата земя и Новия Йерусалим с неговите четири стени (принципът на четворката), пазени от Архангели, с многобройни символични подробности (Фиг. 2).

Видение на Йоан за Стареца, чиято дясна ръка държи седем звезди (7-те Църкви)

Фиг. 2

Фигура 2. Видението за Стареца

„Не запечатвай думите Ми, защото определеното време е близо...“ Това е Божественият план за Новата епоха. Властващият синедрион се усеща застрашен от това ново учение. На него не са му нужни развиващи се индивиди, а послушни вярващи. Тя скалпва процес и осъжда Исус като престъпник. Тогава той е на 33 години. В последното действие на Христовата драма Пилат предава Исус на юдеите с думите „Ето човека“. Те го разпъват, а Той е пророкувал: „Ерусалим ще бъде тъпкан, докато се изпълнят времената.“ (Лука 21:24). Христос няма време да обяснява на учениците си бъдещето. „Идва след мен Духът на Истината, Той ще ви напомни всичко, което съм ви казал и ще ви научи на всичко“ (Йоан 14:16-26). Тези думи са епохално предсказание за идването на Учителя.

Но негативната сила не спи. Тя се развива чрез тъй наречената от Учителя „дьяволюция“. За няколко века тя оглавява Христовото учение, превръща го в институция и користо и тщеславно превръща добродетелите му в техните антиподи. Но Духът не може да бъде разпънат. Това показаха богомилите през X-XIV в., като събудиха Европа чрез Ренесанса и Реформацията.

В края на 19. век френският окултен учител Сент-Ив д'Алвейдър възроди древното учение на Единството с името *синархия*. Тя е за него духовен, научен и политически идеал, който би трябвало да се реализира независимо от външните обстоятелства, тъй като изразява абсолютната

Божествена Воля, независеща от исторически превратности.

През 20. век Европа има един Учител и той е в България. Тук Духът на Истината се яви в плът и създаде поредната проекция на Бялото Братство. Учителя възроди синархията, нарича я също и *окултна социология*. Той притежава *Археометър* на д'Алвейдър, говори за него в беседи и ползва синархичните принципи на подобие и синхрон при съставяне на Паневритмията. „Значението на Паневритмията ще стане по-ясно, когато разберем съответствието в Природата. То се основава на единството, което лежи в основата на цялото битие. Паневритмията е съчетание между тон, форма, движение, цвят, число и идея... Благодарение на тези съответствия движенията стават въплътени идеи и проникват самия изпълнител, като внасят обнова и живот.”

По пътя на съответствията е изградена и таблицата на четворката, която се изучава в Школата (Фиг. 3). В нея се виждат четирите букви на Божието име, четирите Архангели, четирите евангелисти, четирите елемента, четирите тригона в астрологията, четирите сезона, четирите посоки и много други, разгледани в беседите и лекциите, както и четирите съвета на Учителя, обявени в 1921 г. (физически, духовен, просветен, примирителен), които сега възраждаме.

Четирите учения

Духовната култура не се внушава от властващата религия, не се създава от изкуствоведите, не се измисля от умните хора и не се нагажда от философите, макар те всички да имат претенции за това. Школата ни учи, че всяка култура има четири корена в синархична връзка: религия, изкуство, наука, философия. Това са четири пътя към познание – четири стълби, спуснати от висшата сила, възпитаваща човечеството. От тези четири корена се храни всяка Нова култура и всеки човек. Религията храни душата, изкуството – сърцето, науката – ума и всичко се оглавява от философията, която обяснява Духа. Значи човекът и обществото са подобни по същност.

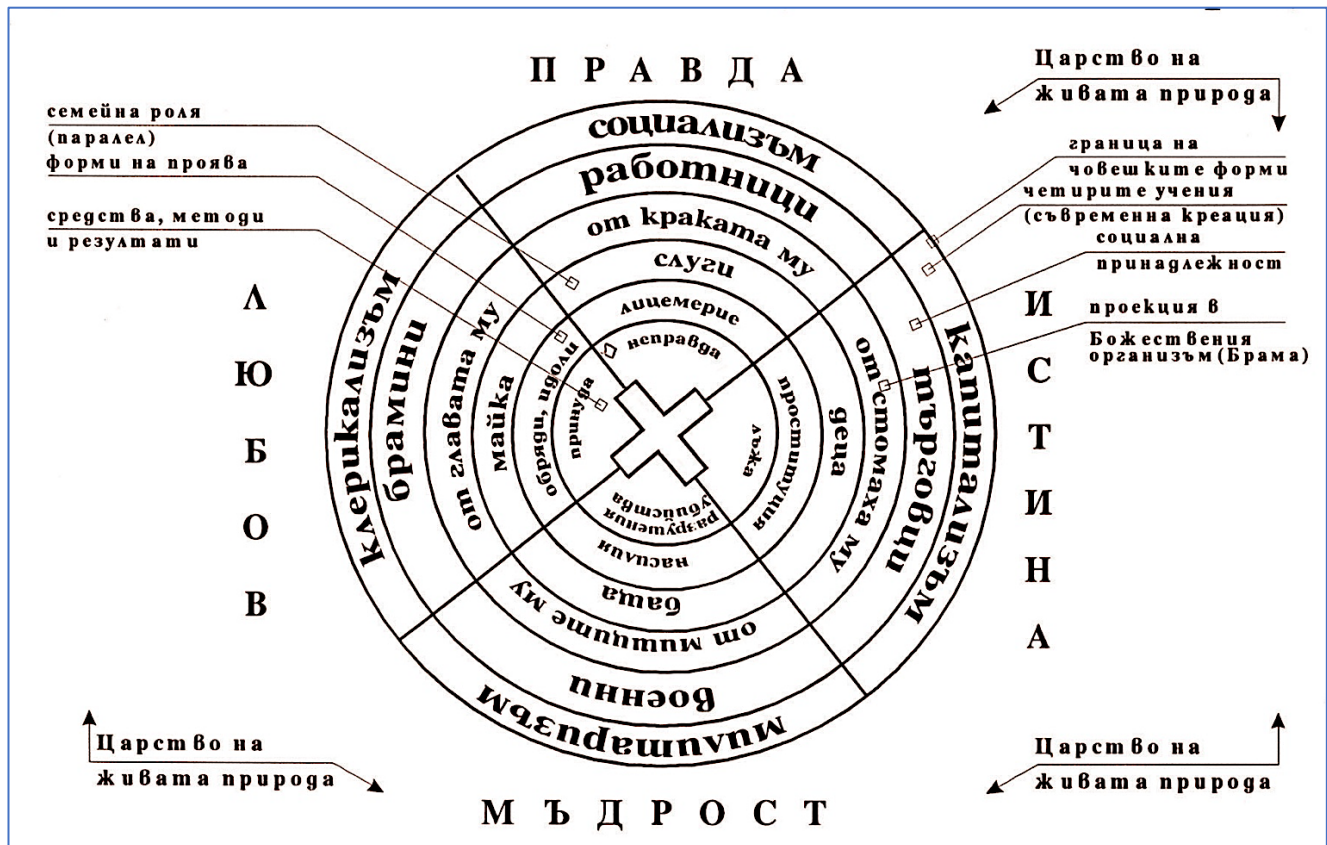
Синархията се крепи на равнопоставеност по възможности за прояви и йерархия по резултати. Само когато 4-те варни (листенца) се съединят, обществото цъфти и дава плодове. Когато започва разкол, тези принципи се нарушат. Защото всяко добро правило, въведено насилствено и задължително, дава негативни резултати. Общността трябва да служи за доброто на всички нейни членове по принципа на Правдата и Любовта, а не обратно – членовете да служат (принудително) на общността за благоденствието на една малка нейна върхушка.

ЕЛЕМЕНТИ (Малкут)	♁ ЗЕМЯ (С)	♁ въздух (N)	♁ ВОДА (H ₂)	♁ Огън(O ₂)
ПОСОКА	СЕВЕР	ИЗТОК	ЗАПАД	ЮГ
БОЖИЕ ИМЕ	Хе Π	Вау Γ	Хе Π	Йод Ϛ
АРХАНГЕЛИ (ДААТ)	Уриел	Рафаел	Габриел	Михаел
4 свещ. Същности Кетер / Йецира	Бик	Ангел/ човек	Орел	Лъв
4-ТЕ ТРИАДИ НА ЗОДИАКА	Телец Дева Козирог	Близнаци Везни Водолей	Рак Скорпион Риби	Овен Лъв Стрелец
4-ТЕ ЕВАНГЕЛИСТА	Лука	Йоан	Матей	Марко
ЦАР на ЕЛЕМЕНТ (ТИФЕРЕТ)	Гоб (гноми)	Паралда (силфи)	Никса (ундини)	Джин (саламандри)
4-те КАЧЕСТВА	Сухота	Влага	Студ	Топлина
4-те СЕЗОНА	Есен	Пролет	Зима	Лято
ТАРО	Пентакли	Мечове	Чаши	жезли
ЕТЕР	Жизнен Етер	Светлинен Етер	Химичен Етер	Топлин. Етер
ТЕМПЕРАМЕНТ	Меланхолик (Нервна. с-ма.) Дълбоки, практ ични,чувств вени	Сангвиник (Дихателна с-ма) Аналит ични, умни	Флегматик\ лимфатик (храносмил. система) Чувств вит елни,емоционални	Холерик (жлъчка) Динамични,инт уит ивни
ДОБРОДЕТЕЛИ	Добродетел	Правда	Любов	Мъдрост
СЕТИВА	Осезание	Обоняние	Вкус	Слух
ИЗТОЧНИК НА СИМВОЛ НА: (Спово на УЧИТЕЛЯ)	Вашия УМ Светъл като Слънце	Вашия ДУХ Мощен като Бога	Прозрение Вашата ДУША Обширна като Вселена	Закрила и равновесие Вашето СЪРЦЕ Милосърдие
СЪОТВЕТСТВИЕ В ПСИХИЧНОТО ТЯЛО	Центр. Нервна С-ма Интелектът на Природния човек	Психоволеви процес нормален праг на съзнанието	Основата на Душата	Коренът на тялото, Сърцето на Душата
4-ТЕ СЪВЕТА	ФИЗИЧЕСКИ ТРУД	ДУХОВЕН ЖИВОТ	ПРОСВЕТА	ПРИМИРИТЕЛИ

Фигура 3. Таблица на четворката

Когато кастите в Древна Индия стават наследствени и задължителни, хармонията се разрушава и започва насилие над индивидите, с което до днес имат проблеми. Така постепенно себичността, користта и егоизмът кристализират във варварство, което деформира идеалите така, че да обслужват негативната сила. Варварството превръща религията, която трябва да ни свързва с горните светове, в показни ритуали без съдържание; изкуството, което трябва да вдъхновява – в кич, обслужващ нисши страсти; науката,

която трябва да разкрива природните тайни, за да подобри живота на човека, изобретява оръжия за изстребление; философията възхвалява управлението на насилниците. Силните на деня превръщат четирите основи на живота в четири демонични социални системи: клерикализъм, милитаризъм, капитализъм и социализъм, които въртят човека в омагьосан кръг и го управляват съответно с теокрации, диктатури, монархии и републики (Фиг. 4).

Фигура 4. Четирите учения (омагьосаният кръг)

Учителя говори: „Клерикализмът е изопачена форма на Любовта, милитаризмът е изопачена форма на Мъдростта, капитализмът е изопачена форма на Истината, социализмът е изопачена форма на Правдата. Те всички си служат с еднакви средства и методи: насилие, принуда, убийство. Фатално свързани с омагьосания кръг, който се върти от тъмните сили, те водят до еднакви резултати на неправди, разрушения, убийства...“. Затова те всички са от Черното братство, изопачения на синархията, защото издигат един принцип за сметка на другите. „Ако иска да добие Свобода – обявява Учителят, – човек трябва да се измъкне от този омагьосан кръг, в който го държи една властна, но тъмна воля; да излезе вън от тия човешки форми и да влезе в Царството на Живата Природа, където няма дори и помен от тях и където царуват вечните сили на Любовта, Мъдростта, Истината и Правдата“. Бялото Братство ще стане монолитно общество тогава, когато изгради 4-те съвета – духовен, просветен, трудов и помирителен, които Учителя е обявил на Събора в 1921 г.

Учителя възражда синархията

Петър Дънов е роден в 1864 г. – точно 1000 години след официалното приемане на християнството в България. Първият химн, който създава като млад учител, е *За Небесния цар* (посветен на Мелхиседек). Той е в течение на традицията на Великите посветени. На Христовите 33 години поема Божествените вибрации на Духа на Истината. „Когато те осени Духът на Истината, да познаеш, че Аз Съм говорил това... Аз Съм Истий, Който ти говоря... Приеми сега Моя Дух и бъди благословен! Ти си Син Мой, Аз днес те родих.“ Това е вселяването на Учителя, неговото духовно раждане. „Бях вселен 07.03.1897 г., когато ми бе разкрито, че поемам чин Учител на цялото човечество. Тази Мисия е свързана с новата Шеста раса...“.

В изпълнение на тази Мисия той създава Синархичната верига. Получава Божествени послания от „Гласа Божий Емануил към избраника и помазаника Божий“, които записва в кабалистичната брошура *Хю-Ели-Мели-Месаил*.

„Господ ще дойде от Своето свято място от жилището на праведните Си чрез пътя на Истината.“

В терминологията на Учителя влизат думи като „Божествен посланик“, „Божествена мисия“, „Избран народ“; те показват, че Бог възлага нова задача за изпълнение на Своя план. Учителя е новият Божествен посланик на Земята. Учителя изгражда Веригата от предани братя и сестри, подредени мислено в концентрични кръгове, в центъра на които е Бог. Всеки участник е една халка в общата връзка, която не трябва да се къса никога. По тези вериги Учителя изпраща импулси на Божествена Любов, мисъл-форми, молитви, формули и поставя индивидуални и общи задачи. В тези молитви и мисъл-форми се изреждат поименно всички участници и когато се получи хармоничен резонанс (егрегор), се образува мощна духовна вълна, която се насочва за индивидуално и колективно духовно развитие и лечение (днес тази духовна практика се нарича Гещалт-терапия). В много селища из страната се създават такива групи, които работят във Веригата под духовното ръководство на Учителя, без да е задължително Той да присъства физически. Това обяснява донякъде невероятно бързото разпространение на Учението. Учителя създава и поддържа Веригата чрез синхронни духовни наряди, включващи молитви, песни, формули, писма, упражнения. Запазени са и подробно хроникирани протоколи от тези срещи. Работата на Веригата е напълно окултна (скрита) и нищо не се протоколира и изнася навън, поради което сега предизвиква такава изненада в Братството.

Съборът в 1906 г. във Варна е наречен Годишна среща на Веригата на Бялото Братство. На този събор Учителя за пръв път огласява, че е трансформирал напълно личността си. Когато го наричат Дънов, той изрича строго думите:

„Тук няма никакъв Дънов, а аз, Господ, Който се проявявам чрез неговата душа“. „Всякога, когато сте в мъчнотии, обръщайте се за помощ към центъра на Веригата, та работата ви да вземе защита от нея, защото е немислимо сами да воювате. Обръщане към центъра на Веригата значи обръщане към Господа за помощ. И ако видите, че се раздвоявате вътрешно, то се обърнете към мен, аз ще ви улесня...“. В израза *Синархична верига* думата *синархия* означава съвластие, съвместно управление на пробудени души и йерархии от Светли същества.

На събора на Веригата от 16 август 1907 г. във Варна учениците са около п-образна маса с наредени до нея три стола, указващи висше присъствие. Поставени са специално изработени за случая пасхални съдове – голяма чаша с лика на Христос, 12 малки чаши с инкрустирани букви и светилник. Учителя обявява: „Днес ще сформираме Веригата в Астралния свят. В света има седем положителни магнетични течения и седем отрицателни...“. Учителя показва схема със седем концентрични окръжности и дава насоки на членовете как да работят правилно във Веригата. „По тази група кръгове се отива по Яковата стълба. Близо до Бога сме, когато се приближаваме към центъра и далеч сме, когато се отдалечаваме от него. Откак човек се съзнае като човек, необходими са седем прераждания, за да стане светия и стигне до Бога...“.

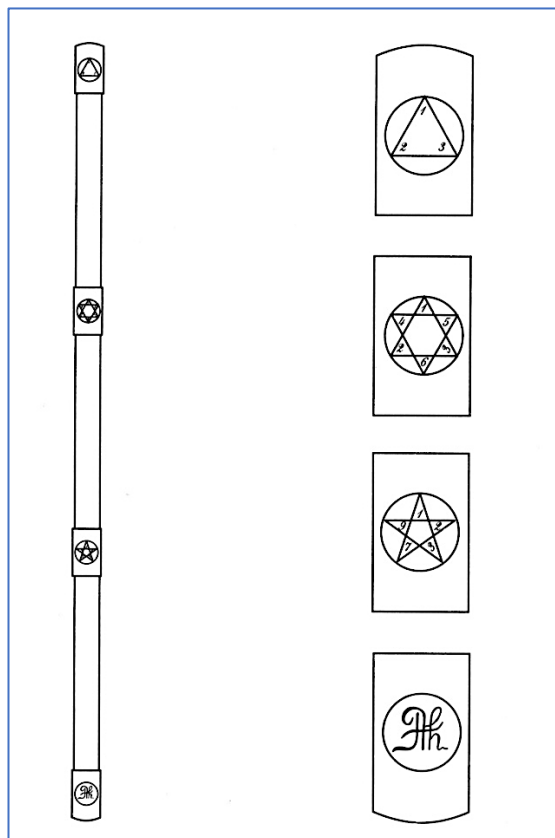
„За да живеете в Божествена хармония, трябва да държите винаги връзка с главния център. Например, направете такъв опит: когато се намерите в крайна нужда, обърнете се към мен със съзнанието си и аз ще ви помогна.“

На 17 август 1907 г. Учителя дава една важна молитва, наречена *Частна молитва*, чрез която Веригата излъчва благословии по целия свят. На 19 август същата година дава молитвата *Хвалата*, която да се чете ежедневно във Веригата за упование, надежда и единение.

През 1908 г. срещата на Синархическата верига в молитвената стая е около квадратна маса, на която са поставени четири ленти – розова, жълта, бяла и синя, а на стената има и дванадесет бели ленти. Учителя говори, че квадратът означава, че „Божественото вече туря основата за нашето повдигане“; че четирите цветни ленти означават четирите годишни времена, а дванадесетте бели ленти – дванадесетте месеца и дванадесетте зодии. На тази среща Учителя говори как членовете на Веригата да се пазят от злото с дълбоко дишане, с повдигане съзнанието към Господа и чрез използване на петте основни принципа – велики творчески сили: Добродетел, Правда, Любов, Мъдрост, Истина.

Годишната среща на Синархичната верига на Бялото Братство през 1909 г. се отличава с особено тайнство и мистичност. На нея се дават основните знаци, символи, закони и емблеми на Веригата. Присъстващите 24 души са подредени около правоъгълна маса, върху която са поставени три ленти: синя (с надпис *Първи закон – Слизането*), жълта (с надпис *Трети закон – Съвършенството*) и розова (с надпис *Да възлюбиш ближния си*). Учителя обяснява трите закона на Синархичната верига, които изискват благоговейно отношение към Бог, любвеобилно отношение към близките и изискване за върховно съвършенство (като Бога). И добавя: „Не бой се, мало стадо, Отец ваш е благоволил да ви даде Царство“. Това се евангелските думи на етарха Урфил, който християнизирал траките. „Преди 6000 години вие сте били в Египет, където сте учили египетската мъдрост. Пратили са ви в този народ, за да го повдигнете, но понеже не сте изпълнили своята длъжност, изпортили сте се, проявили сте се в непослушание, затова ви сформират в тази Верига, за да изправите своите погрешки...“. Показва им и свещения символ на Веригата – жезъл от хвойна от Рилския манастир с четири подразделения, четирите естества, които има човек по закона на Синархията. Те отговарят на Божествения свят, на Света на духовете, на човешкия свят и за животинската природа в човека (*Фиг. 5*). „Имате още една емблема (Учителя показва двуостра кама-меч със знаците на Пентаграма и на Веригата). С този нож обсаждаме Варна.“ Учителя диктува и една молитва с кодирано заглавие О.П. на В.Б.Б. (Обичен поздрав на Всемирното Бяло Братство)

„Закваси сърцето си с Любовта
и думите на устата си с Мъдростта,
зрението и Духа си – с Истината,
ръцете и силата си – с Правдата;
краката и подвига си – с Добродетелта!“.

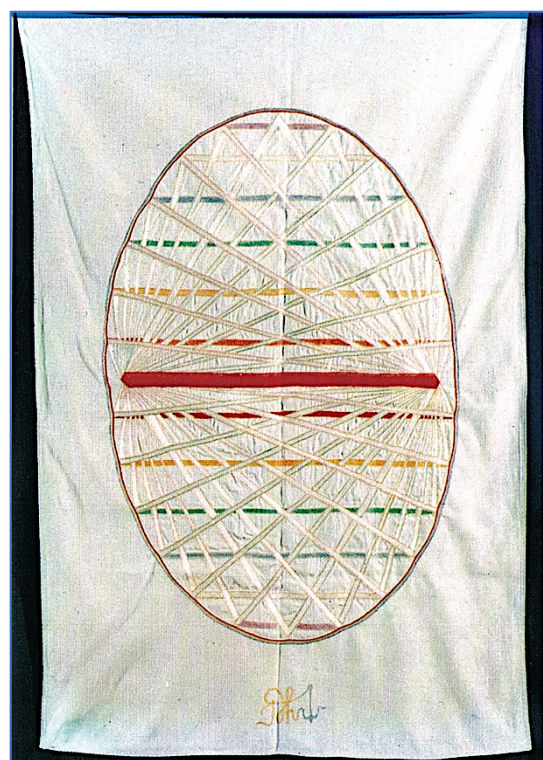

Фигура 5. Пръчката – свещен символ на Веригата

После правят Пасхална вечеря като по Христово време. Двадесет и четирите ученици тръпнат, като слушат Словото, при което Учителят преломява хляба: „Аз Съм ви водил в миналото, Аз Съм същият, Който ще ви води и в бъдещето. Уповавайте се на Мене и ще проверите Моята вяроност. Няма да се лишите от Моите благословения – ще ви упътвам и ще ви ръководя, ще ви благославям, ще ви уча във всичкото време на Живота. Бъдете носители на Светлината и с живота си, и с делата си, щото като ги видят хората, да прославят Неговото Име. Бъдете благословени от Отца Моего! Този хляб е символ на Моята Любов. Така искам и вие да пребъдете във вашия живот за вашите братя.” И когато вдига голямата чаша с изображения на нея Христов лик, казва: „Тази е чашата на Спасението, вечната Любов и Моя Дух, Който работи във вас, Който ви повдига, просвещава вашите умове и осветява вашите сърца. Пийте от нея и бъдете благословени!”.

На следващия ден (17 август 1909 г.) Учителя чете от бележника си *Десетте свидетелства на Веригата*, които е записал през 1899 г. във Варна – едно клетвено обещание за отхвърляне на живота на личността и посвещаване на Божието Дело. Казва да ги препишат, за да ги ползват в нарядите. Припомня и *Божиеото обещание*, записано през 1899 г. във Варна. После добавя и една *Молитва за българския народ* от 1900 г., но не им дава да я преписват, тъй като в нея се казва да бъдат низринати престъпните властници и църковници и може да има последствия... Учителят чете и още една молитва, която по-късно се трансформира в *Молитва на Царството*.

На 19 август същата година Учителят показва картина на човешката еволюция и обяснява: „Тази картина е философия на Веригата. Такава картина няма в никоя окултна школа” (Фиг. 6).

Фигура 6. Знамето на Веригата

Учителят твърди, че благодарение на нарядите на Веригата България е по-добре от някои съседни страни, като споменава „наводнението в Румъния, земетресението в Италия и това, което е станало в Турция... България остана незасегната по благоволение отгоре. Трябва да образуваме една почва, за да дойдат в България по-добри духове. Защото целта на Веригата е да тури почва, та като дойдат тези духове, да спомогнем за тяхното въплъщение и да ги поставим на работа...”. „Какво се разбира под думата *Верига*? Това означава, че ние се движим с Веригата на Божествената Любов, както и се казва в Библията: „Привлякох ги с нишките на Любовта.” ... „А същинското име на Бога е Йот-Хей-Вав-Хей.” Четирите срички отговарят на четирите свята: на Божествения, на духовете, на душите и на Земята и на четирите стихии в тялото на човека, синархично свързани по закона на четворката. „Вие често свързвате Веригата с баща ми, сестра ми, с роднините ми и прочие... Баща ми е на Небето и всеки, който прави Волята Божия, ми е брат и сестра. Никакви кръвни връзки не бива да се месят във Веригата, това не е Духът Господен... Няма по-голяма спънка в духовния живот от домашните... Бъдете към тях не меки, а справедливи...”.

На 16 август 1910 г. на събора в Търново Учителя дава *Молитвата на Духа Свят*. А на Синархичната верига дава вариант, в който нарича Бог с името Сий и Вогих (Велик Баща, Творец, Господ, Който спасява винаги). „Тази молитва ще четете само при голяма нужда, но никога пред хората, защото ще се съсредоточат и ще ви навредят и напакостят

твърде чувствително. Ако огорчим Господа, никой не може да ни помогне. Трябва да сме чисти, святи и послушни... Който се готви да стане член на Небето, трябва да бъде послушен и да знае, че се приближава до Същество, което е безгрешно, чисто и свято.”

Учителя разкрива, че Толстой е сегашното прераждане на Сократ. И добавя: „Това, което чуete тук, няма да го съобщавате навън при никакви условия. Ако някои любопитни ви питат какво сте правили тук, ще отговорите: „Бяхме във Великото училище на Природата. Това ще бъде името

на Веригата. Това е заповедта на Духа...”. Членовете на Веригата спазват тази заповед, нищо не се записва в протоколи и не се изнася навън. Затова много обяснения, картини, формули и символи си остават в паметта на тогавашната Верига. Съборите са тайни, както расте житното зърно под земята. Така е до 1914 г., когато Учителя започва да държи публични беседи. Защо чак в 1914 г.? Тогава той обявява идването на Новата епоха на Водолея.

(следва продължение)

АНОНИМНИ И МЕРИТОКРАТИ¹

Златомир Златанов²

Една неинтелигентна ситуация не позволява интелигентни решения. Тогава в нея лъсват стратегическите контури на перверзия и истерия, към които хората са холограмни приложения. Перверзия е да знаеш как да обслужваш наслаждението на другите, маскирано като щастие и общо благо. Приписва се на управляващите. И обичайно търпи провал. Именно провалът продуцира истерията на масите. Масите биха били безучастни, ако первертите не търпяха провал.

Колективният нарцисизъм е парадоксалната спойка в отношение на неотнoшение, където всички са афективни, без никой да е. Масите не могат да бъдат мислени както множествата в теорията на множествата. Те могат само да бъдат композирани в една онтология на изгубения свят, където Общата воля се дискредитира в отделна воля за власт.

Как множествени интереси да се подчинят на изключителен авторитет? Авторитетът днес ни се доставя като биополитически дегизиран мастър-шеф готвач или шоумен като корпоративен агент. Или неолиберален писател член-кореспондент на меритократски фашизъм. Сепарирането между предположително знаещите как да обслужват наслаждението кулминира в промискуитет от невъзможност към импотентно безсилие. Експертното

правителство предлага фалшивата си обективност в една реалност, която е партизанска открай докрай – обективна ирония. Все едно Чаплин, подложен на хранене с автомат – няма перверзия, няма доминация, докато автоматът не закъса. Неолибералната докса³ се състои в това, че посредством всеобщата мизерия внушава възможности да се изплъзнеш в креативен идиотизъм. Неолибералната перверзия е превратна версия на Името на Бащата, бащите на нации и конституции като последен фундамент на самообслужване. И защо това име да не е някой магистрален Макдоналдс? Където истеризираната клиентела се насилва да повярва в демократичния автомат, докато не се прецака.

И все още се намери някой да размахва пистолет. Протестите са сведени до мастурбаторно самоубийство. Дори революцията е приватизирана в неолибералното плагиатство. Первертите обещават да отстранят повредата. С машинно гласуване, друга неолиберална уловка.

Нормативната пустота на суверенното решение произвежда хаос във формите на стойност (value), както и парламентарната ехолалия⁴ като бюрокрация на микрофона. Асиметрията е в слухтящото несъзнавано на дизартикулирани⁵ социални отношения, което някога се наричаше класова борба. Барикадата е инсталирана вътре в теб и от двете ѝ страни няма никой.

¹ Меритократия (ст. гр.) – власт на достойните – социологичен и философски термин, въведен от Хана Арент и Майкъл Янг за означаване на интелектуален елит предимно в ироничен и негативен смисъл (бел. ред.).

² Златомир Златанов – български поет, драматург, прозаик и есеист, един от най-емблематичните представители на българската постмодерна естетика (бел. ред.).

³ Докса (гр.) – социологичен, философски и риторичен термин за общопопулярно мнение, граница на мислимото и аргументация (бел. ред.).

⁴ Ехолалия – неконтролирано повторение на чути думи и фрази (бел. ред.).

⁵ Дизартикуляция – медицински термин за затруднено звукопроизношение (бел. ред.).

ОКУЛТНА РЕАЛНОСТ НА СИНАРХИЯТА: ИНВОЛЮЦИЯ, ЕВОЛЮЦИЯ И ТВОРЕНЕ ОТ НИЩОТО

Димитър Калев

Увод

Традиционното определение за синархично обществено устройство се основава на автономното съвластие на четири съобщества (или съвета), носители на четирите изначални социални деятельности – стопанска, законо-творческа, научно-просветна и религиозна. Най-удобна и разбираема се оказва аналогията с устройството на човешкия организъм: долните крайници с обмяната на веществата съответстват на стопанското производство, дихателната и сърдечносъдовата системи в гръдния кош – на политиката и администрацията, раменният пояс и ръцете – на науката, изкуствата и педагогиката, а главата – на богослужебните религиозни институции. Въпреки 100-годишната си популярност¹, четирицветният принцип за синархична обществена самоорганизация се оказва тема за умозрителни спекулации и дискусии, вместо за социални практики. Към него днес се пристъпва предимно инстинктивно, доколкото в социалните инстинкти на културите са стаени някои идейни първообрази от древните окултни школи и посвещения. Да се мисли, схваща и разбира четирицветният принцип е равносилно на наивния опит на евклидовото съзнание да си представи четириизмерен куб. Науката и практиката на синархията изискват ясен окултен светоглед, защото самата тя е подсъзнателно (засега) отражение на моделите в общочовешкото битие, сиреч на метафизичната онтология, която намира да нахлуе в съвременното социално самосъзнание.

Окултна реалност на развитието

Ние, хората, сме обект на Божествено творение. Човешкото развитие протича в две фази – инволюционен и еволюционен периоди. От своя страна, и на двата периода е присъща периодичност, включваща процес от седем периода, наричани еони или глобуси; в православната християнска традиция са известни като *векове*². Три и половина еона (века) принадлежат на инволюцията и още три и половина еона – на еволюция. Сега сме във втората половина на Четвъртия, Земния еон. Всеки еон, преди да премине в следващия, се разрушава и преминава в хаос³. Цялото развитие има седем еона и шест пралайи, но във вертикалната си симетрия то форми-

ра четири нива (етажи): Първи и Седми еон (с две пралайи) съставят първото ниво, Втори и Шести еон (с други две пралайи) – второто, Трети и Пети еон (пак с две пралайи) – третото, а Четвърти еон самостоятелно формира четвъртото ниво. Така развитието е поток от постоянно редуващи се битие – хаос (небитие), битие – хаос (небитие) и т.н. От хаоса човек твори, формообразувайки го; ако няма хаос, а само принципи и закони на битието, човек не би могъл да развие нито Любав (Обич), нито Свобода. А Любавта и Свободата са двете специфични и крайни цели на общочовешкото ни развитие.

Началото на нашето развитие се слага чрез една духовна първооснова⁴, излъчена от Висши Божествени същества, и така започва инволюционният период. Всъщност инволюира обектът (човечеството) – то приема в себе си и претворява в познаваеми качества висшите излъчвания⁵ на определени Висши същества, принадлежащи на Всемирното Бяло Братство. В процеса на инволюция определени Висши Божествени същества – Творци взаимодействат с творението. В последния си етап на Земята инволюционният процес слиза до културно-исторически прояви. Плод на това слизание става раждането у всеки от нас на индивидуален орган, с който можем да владеем Причинното си тяло. Този момент в окултната наука се нарича *раждане на Аз-а* или *разпукване на човешката душа*.

Еони и човешки тела

Първи еон. Действието на Божественото наше сътворение е жертвен и молитвен акт на един събор на чина от Всемирното Бяло братство, наречен Братя на волята⁶, към Братята на хармонията⁷. И в преносен, и в буквален смисъл ние, хората, сме жертва върху олтара на творението. Така започва Първият еон – като океан от чиста воля⁸ и тази жертвена първооснова реално е нашето физическо тяло. Същественото в този акт е, че се създава Божественото и нетленното физическо тяло. Можем да го обозначим като матрикс (матрица) на физическото тяло, за разлика от сегашното наше земно физическо тяло, което е и вещественно, и смъртно. Медитативното преживяване на триадата от молитвено настроение, смелост и воля би могло да бъде за днешното съзнание много

¹ Виж беседите на Учителя Беинса Дуно от Велико-Търновския събор през 1921 г.

² В древноиндийската философия – *манвантари*.

³ В древноиндийската философия – *праляйя*.

⁴ Във философската терминология – *субстанция*.

⁵ Във философската терминология – *еманации*.

⁶ В православната християнска традиция – *Престоли* или *Троне*.

⁷ В православната християнска традиция – *Херувими*.

⁸ В древните окултни традиции – *Прасила* или *Праогън*.

далечен отзвук и спомен за творческия жертвен акт на Братята на волята.

На Първия еон Братята на хармонията връщат назад част от жертвената първооснова и така се раждат Братята на времето, състоянието и такта⁹. С този акт се създава възможност нещата да изживяват себе си в действителността¹⁰, т.е. океанът от чиста воля се индивидуализира на силови единици¹¹, на неделими същности, сливащи и обект, и субект. Ражда се дуализмът – битието се поляризира на външно и вътрешно, но и двете обективни, без свободна и индивидуална воля; просто обектът на творението се дарява от Твореца със собствено съдържание.

От принципална гледна точка, на Първия еон Братята на волята действат от центъра навън и това в християнския окултизъм на Евангелието се нарича *Сила (Воля)*. От друга страна, Братята на хармонията действат от периферията обратно навътре и това в християнския окултизъм на Евангелието се нарича *Царство*. Но Братята на волята действат и отвъд границите на Царството, създавайки външната му обвивка, и това в християнския окултизъм на Евангелието се нарича *Слава (Име)*. Така на Първия еон, като принципални съответствия на Силата, Царството и Славата, се създават зародишите на съзнанието, живота и формата. С други думи, творението отразява и възприема за изначален модел една висша троичност, която в християнския окултизъм на Евангелието се нарича Отец, Син и Свети Дух (минало, настояще, бъдеще). Творението приема Висшата троичност, за да изработи собствена – инволюция, еволюция и творене от нищото¹. От гледна точка на окултната геометрия, Силата и Славата са хоризонталата на Битието, а Царството – вертикалата на съзнанието; така се формира Мировият кръст, върху който по думите на Платон е разпната мировата душа.

Втори еон. След Първия еон следва пралайя и започва Вторият еон. Осъществява се от един събор на дванадесет Братя на хармонията, които като атмосфера обгръщат ядрото от силовите единици от Първия еон. Така се създава зародишът на дванадесетте човешки сетива и зародишът на това, което съвременната квазиastroлогия нарича зодиакален кръг на неподвижните звезди.

На Втория еон Братята на волята повтарят жертвения си акт към Братята на хармонията. Повтаря се и връщането на част от тази жертва; този път тя се присвоява от една особена генерация от Същества, чрез които по-късно ще се роди възможността творението да се изправи срещу Твореца, т.е. възниква зародишът на злото, или както се казва, боговете сами призовават своите врагове.

На Втория еон се разгръща и нов жертвен акт: един събор на чина от Всемирното Бяло Братство, наречен Братя на интелигентността и радостта¹³, излъчва от себе си и ни дарява етерното тяло, т.е. възможност на силовите единици от Първия еон да отразяват живота. Медитативното преживяване на триадата от сетивни възприятия, дишане и хранене би могло да бъде за днешното съз-

нание много далечен отзвук и спомен за творческия жертвен акт на Братята на интелигентността и радостта.

От принципална гледна точка родената на Втория еон възможност на творението да отразява живота е аналогия на един член от Висшата троичност – на Царството, т.е. на Сина. С други думи, на Втория еон в човешкото развитие за първи път навлиза принципът на отношението между нашите творци (Братя на волята) и Братята на времето, състоянието и такта, които са съпритежателите на индивидуална воля. Този принцип е истинският Творец на индивидуалния живот, а потокът на развитието (инволюция и еволюция) е само Негова предпоставка. Реално Той е колективно Същество, което твори от нищото и във всички култури и всички окултни традиции е познато с името *Христос*. От този момент Христос присъединява Своето битие към общочовешкото развитие и ще бъде негов Учител и Наставник до самия му финал в края на Седмия еон. В смисъла на християнския окултизъм това е и моментът, когато Христос оглавява творческите сили на цялото Всемирно Бяло Братство. В символичния език на Евангелието тези събития на Втория еон са описани с израза: *В начало бе Словото*.

Трети еон. След Втория еон следва пралайя и започва Трети еон. Отново се разгръща жертвен акт: един събор на чина от Всемирното Бяло Братство, наречен Братя на движението и растежа¹⁴, излъчва от себе си и ни дарява астралното тяло, т.е. възможност на силовите единици от Първия еон да отразяват не само живот, но и образи. Медитативното преживяване на триадата от съновидения, спомени и детеродни функции би могло да бъде за днешното съзнание много далечен отзвук и спомен за творческия жертвен акт на Братята на движението и растежа.

Четвърти еон. След Третия еон следва пралайя и започва настоящият Четвърти еон (Земен). Отново се разгръща жертвен акт: един събор на чина от Всемирното Бяло Братство, наречен Братя на външните форми и изкуствата¹⁵, излъчва от себе си и ни дарява умственото (ментално) тяло, т.е. възможност на силовите единици от Първия еон да отразяват не само живот и образи, но и реалните мирови мисли. Медитативното преживяване на триадата от логически съждения, говор и себесъзнание би могло да бъде много далечен отзвук и спомен за творческия жертвен акт на Братята на външните форми и изкуствата.

Грехопадение. Най-съществен резултат от всичките четири тела, дарени ни в инволюционния период, е фактът, че те са реалности, които силовите единици могат само да отразяват, но не могат да притежават. Обаче от гледна точка на целите на общочовешкото развитие, ако телата ни са реалности, ние не можем да бъдем свободни, т.е. ако телата ни са отражения, с тях не може да се твори индивидуално. Това означава, че те не могат да бъдат причини, а само следствия на други Божествени причини, но животът в свободата би трябвало да бъде безпри-

⁹ В православната християнска традиция – *Начала* или *Началства*.

¹⁰ В някои окултни традиции Началата се наричат *Духове на личността*.

¹¹ Във философската терминология – *монади*.

¹ В някои окултни традиции – *епигенезис*.

¹³ В православната християнска традиция – *Господства*.

¹⁴ В православната християнска традиция – *Сили*.

¹⁵ В православната християнска традиция – *Власти*.

чинен. При тази реалност нашето последно, ментално тяло би трябвало, но на практика се оказва неспособно да прекарва мировите мисли отвъд отражението, защото другите три тела стоят на пътя му като „уплътнения“. Казано с други думи, налага се да се сменят местата на причина и следствие. И в преносен, и в буквален смисъл менталното ни тяло трябва да „мине през огледалото“ и да се върне към себе си от другата страна, т.е. за да стане причина само на себе си, в него трябва да се роди Причинно тяло. Развитието достига до най-драматичната си точка, когато по традиционния инволюционен път никой чин на Всемирното Бяло Братство не е способен да ни дари Причинно тяло и да го внесе в пространството и времето на Земята, тъй както никой идеен първообраз (първопричина) не може да бъде сетивно внесен в някое материално действие.

Колкото и парадоксално да изглежда за обикновеното мислене, придобиването на Причинно тяло трябва да се предшества от акт, в който човешките сетива, дарени ни на Втория еон и отразяващи единствено чиновите на Всемирното Бяло Братство, да се „обърнат“ (буквално както се запършва ръкав на дреха) и да започнат „да възприемат“ творението отвън, т.е. допълнително да „придърпват“ инволюцията отдолу. Това се осъществява чрез един събор на чина от изоставашите Носители на живота и растителността¹⁶, наречени дяволи¹⁷, които даряват от изоставашото си излъчване един т.нар. луциферов двойник с астрална природа. В християнския окултизъм на Евангелието приемането на този двойник от човечеството се нарича *грехопадение* или *изкушение*. Грехопадението е необходим и правомерен етап в инволюцията, защото без луциферов двойник човек не би могъл да преживява себе си като отделен и независим от Висшите Божествени същества – Творци, т.е. не би могъл да съзнава и да разбира що е свобода. Медитативното преживяване на триадата от егоизъм, страх и лъжа би могло да бъде за днешното съзнание много далечен отзвук и спомен за акта на приемане на луциферовия двойник.

Преход към еволюция – спасение и възкресение. Луциферовият двойник успява да извърне сетивата отвътре навън и да култивира съзнание на егоизъм (его, себе), но постепенно започва да преобразува и разрушава матрицата на нетленното физическо тяло, дарено ни на Първия еон във форма на силови единици (монади). С грехопадението човек започва да губи основния отражателен апарат на съзнанието и на негово място получава веществено и смъртно физическо тяло. То периодично започва да умира и да се преражда, а чрез всички негови действия егото започва да създава кармични взаимоотношения. За да се внесе живот в егото, по най-категоричен начин пред човечеството застава нуждата от смяна на местата на причина и следствие в четирите човешки тела: да се възстанови отражателният апарат на матрицата от Първия еон така, че нейните силови единици не само да отразяват, но и да притежават чистата воля. Накратко, необходимо е да се спре инволюцията и

да започне еволюционен период. Но както се посочи по-горе, никой чин от Всемирното Бяло Братство не е способен да ни дари Причинно тяло и да го внесе по традиционния инволюционен път в пространството и времето на Земята.

Преди всичко обаче, за да може да се възстанови матрицата на физическото тяло тук, в условията на Земния еон, е трябвало да се постави реален „баланс“ във функциите на останалите наши три тела, заразени от луциферовия двойник: първо, сетивата в етерното тяло да не бъдат прониквани болезнено от външните възприятия; второ, органите в астралното тяло да не бъдат прониквани от крайните страсти (алчност/отвращение, симпатия/антипатия); трето, душевните сили за мисъл, чувство и воля в менталното тяло да не действат в дисхармония, предразполагаща към лъжливи преживявания. По същите погорни причини и тези три „балансиращи“ акта се явяват неспособни за чиновите на Всемирното Бяло Братство. Единствената сила, способна да ги реализира, се оказва Съществуващото от Висшата троичност и тези подготвителни действия са известни в окултната наука като трите начални жертви на Христос¹⁸.

Когато настъпва часът за възраждане на нетленната матрица на физическото тяло, Христос прави Своята четвърта и най-велика жертва чрез тайнството на Голгота: отъждествявайки се с един-единствен човек на име Исус по пътя на инволюционното му въплъщение, Той внася в материалното му физическо тяло загубената матрица и след тригодишно пребиваване в него, вместо да се разпадне след смъртта, то излиза от гроба. И това е реалността на Възкресението. Така матрицата, придобила вече силите да отразява цялото творение в себе си и за себе си, става Причинно тяло с безграничен живот и това в окултната традиция се нарича *раждането на Аз-а*.

Четвъртата жертва на Христос чрез Възкресението е най-великият акт на Божествената Любов към човечеството. Медитативното преживяване на формулата: *Аз се уча от това, което Христос върши в мен* (триада от Христос, учение, вършене) би могло да бъде за днешното съзнание далечен отзвук и спомен за жертвеният акт на Възкресението. От окултна гледна точка това означава, че трябва да се обърнем към Братята на волята, дарили ни силовата първооснова от Първия еон, и да направим това, което там са направили Братята на времето, състоянието и такта, т.е. с нашето собствено Причинно тяло да направим жертва – да жертваме отражението заради волята.

От само себе си се разбира, че Причинното тяло не е самата силова първооснова от Първия еон, нито е отражение на останалите тела; то е пралая в манвантарата, т.е. то е *нищо, пустота*, но само там съзнанието „отваря“ място да влезе матрицата, спасена от Христос, само там то намира силите на Христовия живот и само с тях то може от следствие да стане причина и да твори от нищото. Работейки върху телата, Причинното тяло изгражда човешката душа (три разновидности души), а работейки върху душата, Причинното тяло изгражда човешкия дух (три разновидности духове).

¹⁶ В християнската православна традиция – *Ангели*.

¹⁷ В някои окултни традиции – *Луциферови духове*.

¹⁸ В някои окултни традиции се наричат *спасяване на сетивата, на органите и на душевните сили*

Основателно е да си зададем въпроса какво спасява и какво побеждава Христос. Първо, Христос спасява матрицата от Първия еон, която е основата на сътворението, и на практика спасява Причинното тяло, спасява раждането в нас на Висшия Аз, т.е. спасява човешката душа. Второ, Христос побеждава луциферовия двойник, което значи, че побеждава дявола и смъртта на физическото тяло, т.е. побеждава нашата карма и става неин ръководител.

Неизбежен се оказва и въпросът какво значи да приемем Христос в нас чрез пътя на окултното посвещение. В смисъла на всичко, казано дотук, приемането на Христос е съзнателният стремеж да създадем такива условия, че в нашето тленно материално физическо тяло да проникне матрицата от Първия еон, която в тайнството на Голгота Христос прекара през смъртта. Затова и последната, седма, степен на посвещение във всички окултни християнски традиции е Възкресението.

Следващи еони на еволюция. На следващия Пети еон човек сам, чрез Причинното си тяло, ще създава съзнание, владеещо всичко, което е дадено на Третия еон: ще може сам да формобразува духовни сили, ще притежава образно съзнание, т.е. ще стане Собствен Дух, подобен на Светия Дух. Предпочитан термин за този дух е *тяло на Любовта*.

На Шестия еон човек сам, чрез Причинното си тяло, ще създава съзнание, владеещо всичко, което е дадено на Втория еон: ще може да вдишва и издишва живот от и към духовните същества, ще притежава вдъхновяващо съзнание, т.е. ще стане Животворящ Дух, подобен на Сина. Предпочитан термин за този дух е *тяло на Мъдростта*.

На Седмия еон човек сам, чрез Причинното си тяло, ще създава съзнание, владеещо всичко, което е дадено на

Първия еон: ще може да излъчва и ражда от себе си духовни същества, ще притежава интуитивно съзнание, т.е. ще стане Единосъщещ Дух, подобен на Отец. Предпочитан термин за този дух е *тяло на Истината*.

Така в процеса на своето развитие човек придобива 12 тела: нетленно физическо, етерно, астрално, ментално, смъртно физическо, причинно, три душевни (чувствено, умствено и волево) и три духовни (на Любовта, на Мъдростта и на Истината). Последните три са всъщност реалните тела, които човек ще придобие в бъдещата си еволюция, докато останалите 9 тела, дарени му в инволюционния период, ще останат само духовни „обвивки“.

Заклучение

Макар привидно да е рационално обществознание, науката за синархията черпи своите първообрази от метафизичната онтология и затова най-точен неин синоним е *окултна социология*. В нея неизбежно, инстинктивно или съзнателно, присъстват началата на общочовешкото развитие с неговите три принципа (инволюция, еволюция, творене от нищото) и четирите нива на телесна организация. Днес идеите и практиките за синархична самоорганизация възрастват като единствена алтернатива за настоящите и бъдещите общества, където окултното световъзприятие става задължителна методологична предпоставка. Така, както Древноиндийската култура преживявала четирите касти на общественото си устройство като четири божествени члена от тялото на Брама, така и в съвременната социология живее предчувствието за бъдещ обществен организъм, хармонично съчленен според предвечните принципи на Мирозданието.

**В синархията ние ще работим заради Бога* Учителя Бейнса Дуно*

Редакционен съвет

Димитър Калев
Христо Маджаров
Георги Христов

имейл: dimitar@kalevi.eu